

НАТФИЗ
“Кръстьо Сарафов”
Факултет “Сценични изкуства”

СТАНОВИЦЕ

За
комплект от научните трудове
на
гл.ас. д-р Петър Кауков

представени за участие в конкурса за заемане на
Академичната длъжност “доцент” по *Режисура за драматичен театър*
Професионално направление 8.4. *Театрално и филмово изкуство*
(обявен в Държавен вестник, бр. 85/15.10.2019)

Рецензент:
проф. д-р Велимир Велев
Факултет Сценични изкуства
НАТФИЗ

София, 2019г

По обявления в ДВ, брой 85 от 15.10.2019 г., конкурс за „Доцент по професионално направление 8.4. Театрално и филмово изкуство и научна специалност Театрознание и театрално изкуство (Режисура)” към НАТФИЗ „Кр. Сарафов” има само един кандидат – гл.ас. д-р Петър Кауков.

Кандидатът гл.ас. д-р Петър Кауков има недълъг, но относително интензивен опит като преподавател по Театрална режисура в специалности, като „Режисура в сценичните изкуства”, „Режисура за драматичен театър” и „Театрална продукция” – упражнения и лекции (от 2018 г.) в НАТФИЗ. За отбелязване са неговият опит като актьор и режисьор (в над 20 спектакъла), а също и публикации, участия в научни конференции и научни проекти, и в различни ръководни постове областта на театъра.

Д-р Кауков кандидатства с два, заместващи хабилитационния труд авторски продукта, които представляват режисирани от него спектакли на един и същи автор – Денис Кели, съответно „Любов и пари”, поставен на сцената на Младежки театър „Николай Бинев” 2011 и „ДНК”, поставен със студентите в Академия по изкуства и култура, Осийек, Хърватия, през 2019 г. като представя към тях преводите на самите пиесите (от английски на български), както и теоретична разработка върху драматургичната специфика на същия автор (Денис Кели).

1. Спектакъл **Любов и пари** от Денис Кели, режисьор – Петър Кауков, сценография и костюми – Розина Макавеева, композитор – Явор Димитров (Младежки театър „Николай Бинев, 2011) – запис на постановката от последно представление през 2014 г.

Кауков преценява извънредно силната драматургична основа на пиесата и умишлено се отказва от търсене на ефектно режисьорско решение. Вместо това избира да заложи върху разработката на драматургичния текст при провеждането на

словесното действие от актьорите. Осъзнатият избор в тази посока се допълва от предизвикателството на спецификата в диалога на Кели, характерен с висока степен на буквална натурална разговорност, в която липсва голяма част от вербалната информация. Художествените средства са пестеливи, напълно откровен принцип на представяне, монтажни връзки, така както са заложили в драматургията, оставени в цялата им техническа дължина, ползващи единствено кратък контражурен силуетен ефект като преход между сцените. Фокусът е върху актьорската игра в представянето на една деформирана фабула, както и върху посланието, което постепенно изплува като калейдоскопичен силует. Именно то заслужава една специална отбелязка:

За разлика от самия драматургичен текст на Кели, в който финалните думи “за любовта” на една вече деградирала мъртва жена, завършват картината на едно останало без шанс за спасение общество, тук в постановката на Кауков нещата не стоят така. Дали у постановчика е надделяла някаква лична потребност от надежда, но финалният монолог носи на зрителя едно усещане, че наистина има нещо друго, по-силно от капана на потребителското ни съзнание, потънало в блатото на парите, материалното притежание и благополучие. И това усещане за финален лъч светлина остава, въпреки съзнанието, че след финалните й думи, на тази жена й предстои да влезе на психиатрично лечение, да затъне в дългове и да бъде убита заради тях от собствения си мъж, на когото в момента казва влюбено “да” за цял живот.

2. Спектакъл **ДНК** от Денис Кели, режисьор – Петър Кауков, сценография и костюми – Крешимир Томац, композитор – Милен Кукошаров (Театър Вировитица и Академия за изкуство и култура в Осиек – Хърватия, 2019) – запис на постановката от премиерата – 07.06.2019 (на хърватски език, превод – Ана Приморац).

В режисьорския си подход тази постановка има много общо с предходната. Като се има предвид и контекста в който се поставя – студентски актьорски състав в учебната среда на Академия за изкуство и култура в Осиек – постановчикът Кауков и този път прави своя точен избор:

Пестеливи средства със силно въздействие – празна сцена, актьорска игра, осветление, музика. Откровен театър. Добре проанализиран текст, намерено

физическо действие. Добър подбор на студентите и добро разпределение на ролите/персонажите спрямо индивидуалните им качества. Със самите студенти, режисьорски е работено добре – макар и с различна степен на успеваемост, те се справят прилично със задачите до степен, която гарантира художественото съществуване на постановката и посланието.

В обобщение: Двете постановки показват кандидата като професионалист, който владее основните принципи на занаята. Едната постановка е учебна, което дава информация за него и като педагог, тъй като подобна работа в академична среда, е едновременно колкото режисьорска, толкова и педагогическа. В нея както бе почертано по-горе, личи добрата педагогическа работа със студентите, за да постигнат необходимия сценичен резултат.

3. В допълнение, като част от двете разгледани постановки са представени преводите, от английски на български, на същите две пиеси **Любов и пари** и **ДНК** от Денис Кели. Качествата на преводите са осезаеми, особено като се има предвид специфичния структурен изказ на автора и стилистичните особености на неговия драматургичен език – нецензурност, автентична разговорност, вербална (но не и смислова) недовършеност и недоизказаност, фрагментарност и т.н. Кауков не само е успял да се справи идиоматично, но е намерил “езиков образ” на оригинала на много места, като по този начин е успял да преведе не само смисловото съдържание, но и атмосферата – внушението в различните степени на напрежение и настроения, различната “вibration” и “трептене” във всяка сцена.

4. Теоретичната разработка на кандидата – **Денис Кели и престъпното ежедневие**, показват Кауков като добър познавач на творчеството на Денис Кели, и то като продължение и част от британската драматургия от края на старото и началото на новото хилядолетие. Тя е с обем на студия и въпреки че не може да бъде разгледана като самостоятелна хабилитационна авторска работа, тъй като не е отпечатана (както и двата превода), завършва характеристиките на кандидата като режисьор и педагог с категоричните щрихи на теоретик, който е в състояние аналитично да осмисли,

проанализира, дадена театрална тематика, да я структурира и подготви педагогически до ниво, на което да постигне успешната ѝ практическа реализация.

Затова, в заключение приемам, че кандидатурата му, съчетаваща теорията сценичната практика и академичната педагогическа работа, е напълно уместна.

След всичко казано до тук, намирам за целесъобразна подкрепата на д-р Петър Кауков в присъждането му на научното звание „доцент“.

Гласувам с ДА!

17.03.2020, София

проф. д-р Велимир Велев